

İÇKİ KÖTÜLÜKLERİN ANASI*

*Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.*

*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü
li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ
seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî
ecmaîn...*

*İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnn efdale'l-kitâbi
kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü
muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem...
Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle
muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh...
Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-
muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve
selleme ennehû kâl:*

الْخَمْرُ أُمُّ الْخَبَائِثِ وَمَنْ شَرِبَهَا لَمْ يَقْبَلِ اللَّهُ مِنْهُ
صَلَاةَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَإِنْ مَاتَ وَهِيَ فِي بَطْنِهِ مَاتَ
مِيتَةً جَاهِلِيَّةً

(ابن النجار عن ابن عمرو)

RE. 205/13 (*El-hamru ümmü'l-habâisi, ve
men şeribehâ lem yakbeli'llahu minhu salâte
erbaîne yevmen; ve in mâte ve hiye fî batnihî,
mâte mîteten câhiliyyeten.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!”

[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!”

[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!

[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Güzel Ahlâk Hataları Giderir

Geçenki dersimizden bir hadis-i şerif:

Taberânî, Abdullah ibn-i Abbas RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

¹ Taberânî, *Mucemü’l-Kebîr*, c.X, s.318, no:10777; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.247, no:8036; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.200, no:2991; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VIII, s.54. no:12690; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.247, no:8036; Ebü’s-Şeyh, *Emsâl fi’l-Hadîs*, c.I, s.113, no:252; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.VII, s.281, no:40618; Ukaylî, *Duafâ*, c.IX, s.11, no:2074; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.III, s.51; Ebû Hüreyre RA’dan.

Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.255, no:799; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLI, s.293, no:8271; İbn-i Ömer RA’dan.

Temâmü’r-Râzî, *Fevâid*, c.I, s.300, no:301; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

الْخُلُقُ الْحَسَنُ يُذِيبُ الْخَطَايَا كَمَا يُذِيبُ الْمَاءُ
الْجَلِيدَ وَالْخُلُقُ السُّوُّ يُفْسِدُ الْعَمَلَ كَمَا يُفْسِدُ
الْخَلُّ الْعَسَلَ

(طب . عن ابن عباس)

RE. 205/11 (*El-hulüku'l-hasenü yüzîbü'l-hatâyâ, kemâ yüzîbü'l-mâü'l-celîde; ve'l-hulüku's-sûü yufsidü'l-amel, kemâ yüfsidü'l-hallü'l-asel.*)

(*El-hulüku'l-hasenü yüzîbü'l-hatâyâ*) “Güzel ahlâk hataları eritir; (*kemâ yüzîbü'l-mâü'l-celîde*) suyun buzu erittiği gibi. (*Ve'l-hulüku's-sûü yufsidü'l-amel*) Kötü ahlâk da ameli ifsad eder, bozar; (*kemâ yüfsidü'l-hallü'l-asel*) sirkenin balı bozduğu gibi.”

Güzel ahlâk günahları eritir. Nasıl ki mum sıcakta erir, kar sıcakta erir; çok eriyen şeyler var eriten şeylerin altında. Güzel ahlâklar da hataları eritir, yok eder. Ne gibi? Sıcak su buzu nasıl eritiyorsa, güneş karı nasıl eritiyorsa, güzel ahlâklar da hataları böyle eritir.

Günahlar da iki kısım mâlûm: Büyük, küçük... Kebâir, sagâir... Günâh-ı kebâirlerden bir kısmı da hakka, hukuka taalluk eder. Hakka, hukuka taalluk eden günahlar ancak sahiplerinin helâl etmesiyle affolunur. Sahipleri helâl etmedikçe o hakları affetmez Cenâb-ı Hak.

Günâh-ı kebâirler tevbeye muhtaçtır, tevbenin de şartları vardır. O şartlar tahakkuk etmedikçe o tevbe de tevbe olmaz. Tevbe olmayınca günâh-ı kebâir de affolunmaz.

Bu affolunan günahlar ufak günahlar, sagair günahlardır ki; abdest aldığımız vakitte, namaz kıldığımız vakitte, camiye giderken gelirken attığımız adımlar dolayısıyla, yaptığımız sair hayırlar dolayısıyla kendiliğinden silinen hatalardır.

İyi ahlâk hataları eritiyor, yok ediyor. Kötü ahlâk da sirkenin balı ifsad ettiği gibi amelleri ifsad ediyor.

Yapmış olduğumuz hasenatlar var, iyilikler yaptık hasenatlar kazandık. Fakat kötü ahlaklarımız; haset gibi, kibir gibi, ucub gibi, riyakârlık gibi olan şeyler de, bunlar da o amelleri yok ediyorlar, mahvediyorlar.

b. İçki Kötülüklerin Anasıdır

İbnü'n-Neccâr, Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-AS RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْخَمْرُ أُمُّ الْخَبَائِثِ وَمَنْ شَرِبَهَا لَمْ يَقْبَلُ اللَّهُ مِنْهُ
صَلَاةَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَإِنْ مَاتَ وَهِيَ فِي بَطْنِهِ مَاتَ
مِيتَةً جَاهِلِيَّةً

(ابن النجار عن ابن عمرو)

² Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.247, no:1, 4; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.81, no:3667; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.68, no:57; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.363, no:13246; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.383, no:1225; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XII, s.417, no:12215.

RE. 205/13 (*El-hamru ümmü'l-habâisi, ve men şeribehâ, lem yakbelü'llàhu minhu salâte erbaîne yevmen; ve in mâte ve hiye fî batnihî, mâte mîtetten câhiliyyeten.*)

(*El-hamru ümmü'l-habâisi*) “İçki kötülüklerin anasıdır. (*Ve men şeribehâ*) Kim içki içerse, (*lem yakbelü'llàhu minhu salâte erbaîne yevmen*) Allah onun kırk gün namazını kabul etmez. (*Ve in mâte ve hiye fî batnihî*) Bir kimse karnında içki varken ölürse, (*mâte mîtetten câhiliyyeten*) cahiliyet ölümü üzerine imansız gider.”

İçki, ne kadar fena şeyler varsa, onların hepsinin anasıdır.

Kur'ân-ı Azîmüşşân'da, *estaîzü bi'llâh*;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ
وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ
فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

(المائدة: ٩٠)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû inneme'l-hamru ve'l-meysiru ve'l-ensabu ve'l-ezlâmu ricsün min ameli's-şeytâni, fe'ctenenibû lealleküm tüflihûne.*) “Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak, şeytan işi birer pisliktir. Onlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.” (Mâide, 5/90) diyerek yasaklığını Cenâb-ı Hak beyan buyurmuş.

Hamr, bildiğimiz içki, şarap dediğimiz. Bu da ne kadar habis şey varsa, günahlar varsa, fenalıklar varsa onların anası oluyor.

Şimdi kötü huylar dendi ya, kötü huylar ameli ifsad eder. Kötü huyların anası içki oluyor. Burada şaraptan bahsedilmişse de, bütün içkiler şarap gibi haramdır. Bunun haramlığıyla, diğerleri haram değil demek manası çıkmaz.

Ne kadar içki var bugün? Pek çok... İsimlerini de bilmeyiz. Onların hepsi değil mi ki, insanı sarhoş ediyor.

Bu şaraba da *hamr* diye ad takılmasındaki sebep, örtüyor. *Himar* diye kadının başını örttüğü örtüye diyorlar. Kadını örtüyor, muhafaza ediyor, saklıyor kadını. Bu da aklı örtüyor, aklı saklıyor. Akıl artık istediği gibi hareket edemiyor. Akıl istediği gibi hareket edemediğinden dolayı esir bir halde. Binâen aleyh bunu yapan da içki olduğu için, onun adını *hamr* diye koymuşlar; aklı harekâtından men ediyor.

Fevâhiş, fâhişenin cemi olarak söylüyor, ne kadar fevâhiş denilen fenalıklar varsa, fenalıklar, kötülükler varsa onların anası olunca içki içen kişi bütün kötülükleri yapabilir.

Bir rivayette söylerler ki; ne kadar kötülük varsa dünyada hepsini bir odaya doldurmuşlar, odanın kapısının anahtarına da içki koymuşlar. İçkiyi içtin mi kapı açılır, ne kadar içeride fenalık varsa hepsi dışarıya fırlar. İşte bu ümmü'l-habâis olması buradan ileri geliyor. Bütün hepsinin anası. Bunu içti mi, hepsi arkasından birer birer sökün eder.

Şimdi aklıma geldi, bunun bir misali de şöyle:

Eski zamanda âbidin birisi çekilmiş dünyadan, bir mağarada, bir dağda, kimsesiz bir yerde ibadete kendisini vermiş. İnsanlarla kesmiş ilgisini, alâkasını. Ama şöhreti dağılmış ibadeti sayesinde. Şeytân-ı aleyhillâne bunu baştan çıkarabilmek için çeşitli çarelere başvurmuş. Bir gün işte o devrin padişahının kızını şeytan oyunları ile hasta yapmış. Birçok doktorlar muayene etmiş, para etmemiş, çare bulamamışlar, kız tedavi olamıyormuş.

Şeytan gitmiş demiş ki padişaha:

“—Filan yerde bir âbid var, salih bir adam. O buna bir okusun, iyi olur derhal.”

Padişah hemen emir vermiş, bindirmişler kızı arabaya, götürmüşler o abidin bulunduğu yere...

Şimdi şeytan oyunu önden hazırlıyor. Hani, “Minareyi çalan kılıfını hazırlar.” dedikleri gibi, şeytan o abidin yanına gitmiş. O da kendisinin nesi varsa; “Buyur misafirimsin.” diyerekten ona ikram etmiş. Ne bilsin onun şeytan olduğunu.

Şeytan yemek yememiş. Bir gün yememiş, iki gün yememiş, üç gün yememiş...

“—Yahu sen nasıl insansın, böyle yemeden duruyorsun?” demiş.

“—Ben demiş, vaktiyle bir günah işledim, ona bir nedamet ettim, o tevbeden sonra Cenâb-ı Hak benden bu iştahı aldı. Şimdi yemeden, içmeden böyle yaşıyorum.” demiş.

“—Yahu nedir o, söyle ben de yapayım onu?” demiş.

“—Bunun üç tane yolu var: Ya içki içersin, ya zina yaparsın,

ya da adam öldürürsün! Bu üçten birini işledin mi, arkadan bir tevbe edersin, bu iş hallolur.” demiş.

“—Adam öldüremem!” demiş.

“O fena...”

“—Zina yap o zaman!”

“—Onu da yapamam!” demiş. “O da olmaz.”

“—Öyleyse içki iç? demiş şeytan.

“—Eh içeyim de sonra tevbe ederim, en kolayı bu!” demiş.

Şeytan buna içkiyi içirmiş. O sırada padişahın kızı da gelmiş içeriye. Padişah kızı güzelce bir şey. Sarhoşluk kafasıyla artık onu elden kaçırmak istememiş. Şeytan demiş ki:

“—Sen bunu bu akşam alıkoy burada... Haber yollayalım padişaha da, bunun bir hafta okuması lazım, müsaade etsin burada kalsın.”

Padişah da uygun görmüş. Kızı hasta çünkü, artık çare yok.

Derken, o sarhoşluk kafasıyla nefis galebe çalmış, zinayı da işlemiş orada... Sonra ayılmış, korku da gelmiş arkadan:

“–Eyvah, bunlar beni öldürürler, çare yok.”
 demiş.

Şeytan geri durur mu orada;

“–Canım ne korkuyorsun be! Öldür, ‘Bir tarafa gitti, ben ne bileyim dersin.’ işte o kadar.”

Kızı öldürmüş, gömmüş bir yere.

Hafta olmuş kız gelmiyor, aramaya başlamış padişah.

“–Efendim, getirdiler, götürdüler. Bilmiyorum!”
 demiş.

Sağı aramışlar, solu aramışlar yok. Şeytan varmış gitmiş padişaha söylemiş:

“–Filan yere gömdü.” demiş.

Orayı kazmışlar, kızın cesedini bulmuşlar. Bulunca tabii bunu yakalamışlar, darağacına götürmüşler, kısas olarak asılacak gayri.

Şeytan demiş ki:

“–Bu oyunları sana ben yaptım. Şimdi de bana bir secde et de ben seni buradan kurtarırım. Bu ipten kurtarırım ben seni. Görüyorsun ya, hünerim çok.

Allah esirgesin...

İmansız gitmesine sebep olmuş bu içki. Bu kadar sene ibadetle meşgul olmuş orada, şu olmuş bu olmuş ama işte bir anlık nefse uymak, büyük felaketlere sebep olmuş.

Allah esirgesin...

c.İçki Günahların Büyüğüdür

Taberânî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

الْخَمْرُ أُمُّ الْفَوَاحِشِ وَأَكْبَرُ الْكَبَائِرِ مَنْ شَرِبَهَا
وَقَعَ عَلَى أُمَّهِ وَخَالَتِهِ وَعَمَّتِهِ

(طب. عن ابن عباس)

RE. 205/14 (*El-hamru ümmü'l-fevâhişi, ve ekberü'l-kebâiri; men şerebehâ vekaa alâ ümmihî, ve hâletihî, ve ammetihî.*)

(*El-hamru ümmü'l-fevâhişi*) “İçki bütün kötülüklerin anasıdır. (Ve *ekberü'l-kebâiri*) Günahların en büyüğüdür. (*Men şerebehâ vekaa alâ ümmihî, ve hâletihî, ve ammetihî*) Onu içen kimse annesinin, teyzesinin ve halasının da üstüne düşmüş gibi olur.”

İçki bütün kötülüklerin anasıdır, artık o her şeyi doğurabilir.

Onun için, Allah muhafaza etsin hepimizi...

Bugünkü hayatın hiçbir safhasında, hiç kimse için güven olmaz. Yarın başımıza ne geleceğini kimse bilmez.

³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.164, no:11372; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.276, no:3134; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.247, no:3; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.103, no:8172; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.349, no:13181; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.417, no:12216.

Onun için daima Hâlık-ı Zülcelâl Tebâreke ve Teâlâ Hazretleri'ne sığınmak mecburiyetindeyiz. Çünkü biz aciz bir mahlukuz. Aczimiz dolayısıyla kendimize güvenç oldu mu yandık.

Bu fevâhiş, günâh-ı kebâirler çok, ekberu'l-kebâir de diyor. Bunlara karşı yegâne silahımız sabrımızdır. Yegâne silahımız sabrımızdır, sabrımız ne nisbetteyse, bu günahlardan o kadar uzaklaşabiliriz. Sabrımızın eksikliği nisbetinde bu günahların içine düşeriz. Günahların başı da bu içki, bunu işledik mi hepsi arkasından gelir.

Şimdi buna ilaveten hilkat-i insâniyyeden bahsedeyim. Cenâb-ı Hak şu kâinatı yaratmış, bu kâinatta üç çeşit mahluku var Cenâb-ı Hakk'ın; Birisi hayvan. Gördüğümüz çeşitli hayvanlar; denizde, yerde, gökte bir sürü hayvan var. Bir, bunları yaratmıştır, bunları yaratırken şehvetleriyle yaratmıştır. Hayvan şehvetiyle yaşar şehvetiyle ölür. Onun gûnahtan, sevaptan, sabırdan, sadâkatten, merhametten filan haberi yoktur. Yaradılışı şehevanîdir, şehveti üzerine doğar, şehveti üzerine ölür. Onun mes'ul tarafı yok.

Sen bu hayvanı neden yedin? Bu tavuğu neden yedin? Bunu neden ısırdın? Öyle bir şey yok ona, o hayvan. Teklîfât-ı ilâhiye yok, mesuliyet yok, yaradılışı öyle...

Bir başka mahlûku var, melek. İkinci yaratığı. Bunda da şehvet yok. Hayvanları şehvetli yaratmış, melekleri de şehvetsiz yaratmış. Rûhanîdir; sırf Allah-u Teâlâ'nın emrine inkiyaddır vazifeleri. Sabra ihtiyaçları yoktur.

Üçüncüsü biz insanlardır. Yaradılışın biri hayvan, biri melek, bir de ortada insanlar. İnsan ise hem şehvetin, hem de ruhaniyetin mahsulüdür. Hem şehveti var, fakat şehvetini kullanabilecek Allah-u Teâlâ ona bir akıl vermiştir. Şehveti kullanabilecek bir akli vardır. O akıl dolayısıyla kendisi, hem mükellef ve hem de mes'uldür.

Delilere mes'uliyet yok. Niçin? Akli yok. Akli olmayınca insandır ama mes'uliyet yoktur ona, ne yaparsa yapar deli.

İçki de bir nevi deliliktir.

Deli niçin deli oluyor? Akli yok, her şeyi yapabiliyor.

İçki içenin de akli kayboluyor, her istediğini yapmaya çalışıyor, delinin eşi... Fakat delinin akli Allah tarafından alınmış, mes'uliyeti kendisinde yok. Hastalık dolayısıyla, nedense akıl verilmemiş kendisine. O mes'ul değil. Fakat içkiyi içen kendi iradesiyle içtiği için, aklını kullanamadığı için mes'ul...

İnsana hem şehvet vermiş, hem de şehveti kullanabilecek akıl vermiştir. İnsan doğuş itibariyle tıpkı bir hayvan gibidir, doğuş itibariyle onda akıl yok. Çocukluk devresi hayvan gibi, ağlamasını bilir, başka bir şey bilmez. Yemesini, içmesini bilir o kadar. Fakat temyize geldi miydi tadrîci bir surette akıl kendisinde tekemmül eder, yaş 10, 11, 12, yükselerek öyle, 15 azami, bakarsın akıl tekemmül etmiştir. Teklîfât-ı ilâhiye kendisine mâl olur artık; namaz borç olur, oruç borç olur, işte bütün İslâm ahkâmı

üzerine borç olur. Yapmadığı takdirde hepsinden mes'ul olur çünkü akıl kemale uymuştur artık, gelmiştir.

Cenâb-ı Hak bu aklı verirken, iki de melek vermiştir o akıl için. Askerleri çok maiyetlerinde, sayısını Allah bilir.

Şehveti vermiş, şehvetin yanında şeytanı da vermiştir. Şehveti kamçılayan şeytandır, ahlâkı kamçılayan melektir.

Melek diyor ki;

“—Bak, bu doğru yol burasıdır.”

Onu içeriye söylüyor ama, içimize söylüyor. İçimizden gönlümüze söylüyor. Gönül gözleri kapalıysa, gönül kulakları tıkalıysa... O gönlün sahibinin gönlü ya hastadır ya ölmüştür. Ölmüşse, çok ağır hastaysa, kulakları duymuyor, gözleri de görmüyorsa, buna o meleğin sözü tesir etmez. O artık canının istediği gibi hareket eder; adeta bir hayvan gibi.

Şimdi melek diyor ki;

“—Yahu, doğru yol burada!”

Şimdi birisi hidayeti gösteriyor, diğer melek de takviye ediyor. Takviyeci bir diğer melek. Gitme o yola diyor, sakın ha. Zorluyor onu, yanlış yola götürmemek için çalışıyor.

İnsan ikisinin ortasında denkçi, ayarcı. Melek tarafına, melek askerlerine yardım edersen; “Bu doğrudur, haktır, ben senin dediğini yapmayacağım.” diye öteki tarafı yapmıyorsun,

aklını kullanarak meleklerin çektiği tarafa gidiyorsun.

Bu nedir? Bu, ortadaki insanın rolü. Bu tarafı destekledin miydi, Hakk'ı desteklediğinden dolayı, Allah'a yaptığın bu nusret dolayısıyla Allah da sana nusret eder:

إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ

(محمد: ٧)

(*In tensuru'llàhe yensurküm*) “Siz Allah'a, Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder.” (Muhammed, 47/7)

Allah-u Teâlâ'nın nusreti sana erişir.

Nerede? Her yerde. Çünkü sen Allah'ın askerlerinin yardımcısı oldun, Allah'ın askerleri olan meleklerine yardım ettin, o yardımından dolayı Allah-u Teâlâ sana yardım ediyor;

“—Sen benim meleklerimi destekledin ben de senin destekçimim, yardımcımım!” diyor.

Her yerde yardım ediyor Allah-u Teâlâ; işi rast gidiyor, masum gibi korunuyor.

Eğer aklını kullanamadı da şehveti galip geldi ise... Şehvet galip geldi, aklını kullanamadı, derken günahı işledi. Günahı işlemek şeytan askerine yardımdır. Şeytan askerine yardım edilince iş değişir.

Şimdi bakın, insan vücudu tıpkı bir devletin ülkesi gibidir. İki tane kuvvet burada çarpışıyor; buluş gününden ölüm gününe kadar. Buluş gününden ölüm gününe kadar içeride iki tane kuvvet çarpışmaktadır. Birisi iman kuvveti, iman askeri; birisi de küfür askeridir. İman askeriyle küfrün askeri vücutta işte buluş gününden ölüm gününe kadar çarpışmaktadır.

Senin vazifen iman askerine, Allah askerine yardımcılıktır. Bunu yapmayıp da küfrün tarafını tercih edip, şehvetine mağlup olarıktan gittin miydi, bu sefer bak vücuttaki devlet idaresi küfrün eline geçer, şeytanın eline geçer. Vücut idaresi şeytanın eline geçti miydi, işte tam bir küfür bayrağı alır gider, artık kurtaramazsın yakanı onun elinden.

Nasıl ki bir memlekete gâvur girdiği vakitte, o gavuru memleketten çıkarabilmek ne kadar zor bir şey. Buradan biz Yunan'ı kovduk ama hemen herife git dedikte gitti mi? Ne kadar kanlar aktı, ne kadar mallar gitti, ne kadar canlar gitti. İşte nihayet mağlup oldu, defoldu gitti.

Binâen aleyh şimdi şeytan içeriye oturmuş, bırakır mı seni; artık iman tarafına, melek tarafına yönelesin? Bırakmaz.

Ne zaman bırakır? Çok cihad edeceksin, çok uğraşacaksın, çok gayret sarf edeceksin. Belki bir gün ola da onu mağlup edip de oraya melek askerini oturturabilesin, iman askerini oturtabilesin.

Onun için sabrın mevkiî çok mühimdir. Burada iş gören, ahlâk-ı hamîdelerin başında gelen sabırdır. Sabrın ne derecede ise, küfre karşı o kadar dayanırsın. Sabrın ne kadar kuvvetliyse, küfre o kadar metanetin vardır, dayanırsın. Eh Allah-u Teâlâ'nın nusreti erişir, muvaffak olursun. Binâen aleyh vücut ikliminde İslâm bayrağı yaşar.

Sen bırak başka bayrakları, vücudun iklimindeki İslâm bayrağına bak, İslâm bayrağını yaşatmaya çalış! Senin vücut iklimindeki bayrak küfrün bayrağı olduktan sonra, istersen Mekke'de otur sen, istersen Peygamber'in dizinin dibinde otur; para etmez. Senin vücut iklimindeki bayrağı kendin dikeceksin. Hangi bayrağı dikersen onun askerisin, onun milletindensin. İslâm bayrağını diktin mi, İslâm'ın askerisin; korkma sen, dünya senin, ahiret de senin... Fakat küfrün bayrağını diktikten sonra Mekke'de olsan, Medine'de olsan hiç para etmez.

Onun için aziz kardeş!

İçki bütün kötülüklerin anasıdır. Bütün günahların başı, fenalıkların başıdır. Her şey bundan doğuyor.

Neden? Senin vazifen Allah'ın azabından korunmak, sakınmak iken, sen küfrün askerine yardım ediyorsun. Azıcık bir parça sabredeceksin.

İçki nedir? Meşrubattan bir meşrubattır. Öyle değil mi ya?

Onun yerine helâlı varken, sen haramı tercih ediyorsun!

Helal olan birçok meşrubatlar var, tatlı tatlı bal şerbeti, bilmem ne şerbeti... Hangi şerbet olursa olsun, maksat beslenmek değil mi? Baldan daha güzel bir şey mi var dünyada? İstedğin gibi besler seni; hem aklını besler, hem vücudunu besler. Onu bırakıyorsun da bu yasak olan şeyi içiyorsun!

Niçin? Beş on dakikalık bir zevk için.

Halbuki bu zevkin arkasından ne kadar büyük fenalıklar, ne kadar büyük günahlar doğuyor. En nihayet bakıyorsun bazen ölümlerle, bazen de hapislerle iş neticeleniyor, alıp götürüyor.

Bunların sebebi hep sabırsızlığın alâmeti. Yani düşman ordusuna karşı sabırsızlığın var senin. Bu sabrı temin edebilirsen ne mutlu! Şimdi bunu izah ederken diyorlar ki:

Malum ya, bak birçok askerleri besliyoruz, senelerden beri değil mi? Bir şey yok ortada, neden besliyoruz bu askerleri? Gitsinler, evlerinde otursunlar, herkes işini, gücünü görsün. Lazım olunca çağırırız, gelirler?

Yok... Alışsın, düşmanla nasıl muharebe edilecek öğrensün. Dövüş nasıl olur, vurmak nasıl olur, kovmak nasıl olur, kaçmak nasıl olur bunu öğrenmek için senelerce mücadeleler yapılıyor.

Öğretiyoruz onları askerlere, ondan sonra harp oluverirse, o da maharetle işini görüyor.

Hep acemi insanları toptasak da cepheye götürsek, şaşırır hepsi; herkes şaşırır ve top gürültüsü, silah sesleri duymadığından dolayı bir korku da alır kendisini, kaçan kaçana... Alışmamış çünkü.

Binâen aleyh bu düşmanlarla mücadeleye daha küçük yaşından itibaren insanın alışması lazım.

Şimdi farz et ki bir insan 15 yaşından 30 yaşına kadar yahut 40 yaşına kadar nefsinin esiri olarktan zevkiyle yaşadı. Kırka geldi;

“—Yâhu çok yanlış bir yoldaymışım ben. Tuh, ne yapayım, döneyim artık ben. Tevbeler tevbesi yâ Rabbi, bir daha yapmayacağım ben bu işleri, söz.” dedi ve tevbe etti.

Allah affeder mi? Affeder. Kabul mü? Kabul.

Fakat senin yaşın şimdi 40'a geldi. Bak biliyorsun ya, 40 yaşından sonra, 45 yaşından sonra adamı askere de almıyorlar. Zora gelmiyor çünkü, iş becerecek hali yok. O askerliği gençler yapıyor, gençler bilir, o işi becerir.

Sen şimdi 45 yaşından sonra şeytanın elinden kurtulacağını mı zannedersin? Şeytan bir kere seni bağlamış 45 yaşına kadar, 45 yaşından sonra şeytana;

“—Sen git, ben tevbekâr oldum, bana elleşme gayrı.” diyorsun, olur mu böyle iş?

O saltanatını kurmuş içeriye, oturuyor orada rahat rahat. Onu kovmakla gider mi? Onunla şimdi mücadele lazım.

Ne yapacaksın? Aç duracaksın.

Durulur mu aç? O mücadeleyi kim yapabilir şimdi bu devirde? Dükân var, iş var, para var, sanat var... çeşitli şeyler var,

herkes çalışmak mecburiyetinde. Çalışmak için de kuvvetli olup, yiyeceksin. Yemediğin takdirde işlerini işleyemezsin, çoluk çocuk aç kalır, sende aç kalırsın.

Olmadı, yapamayacağız bu işi.

“—Uzlet lazım bundan kurtulmak için. Bir kenara çekilelim, günahlardan uzak kalalım!”

Bu da bugün mümkün değil.

Niçin? Yine hep cemiyet içinde yaşadığımızdan dolayı, cemiyetin işleriyle doluyuz. Yine ekmek parası olsun, yemek parası olsun, şu bu, mutlaka insanlarla ihtilat mecburiyetindeyiz. Ayrılamayız da.

“—Öyleyse şeytanın da elinden kurtulamayız.”

Şeytanın elinden kurtulmanın iki yolu var; birisi uzlet, birisi açlık... Açlıkla zafiyet gelecek vücuda, zayıf olunca günahları işleyemeyeceksin, işleyemeyecek duruma geleceksin. Günahları işleyemeyecek duruma geldiğin vakit, sende de mecal kalmaz; ne namaz kılabilirsin ne başka iş yapabilirsin, çünkü takatin kesilmiştir. Takatin kesildiği halde bunları yapamayınca, sen de bu işi beceremezsin.

“—Oo, olmaz bu bedenle!” diyeceksin, bu sefer onu da terk edeceksin.

Uzleti de beceremeyiz.

Bugün eski devir değil ki, cemiyetin içerisinde hallolmak mecburiyetindeyiz.

Binâen aleyh küçük yaşından beri mücadeleye alışacaksın, günahları işlememek için. Daima İslâm tarafına yardım edeceksin ve sabra alışacaksın. Mücadeleye gençlikte alışılır; gençlikte mücadele edeceksin, nefsin istediği kötü şeyleri yapmamak için hazırlanacaksın. Bunun için ne lazımsa yapacaksın.

Şimdi asker var, iyi. Top lazım, tüfek lazım, cephane lazım. Asker olmuş, mücadeleyi öğrenmiş, topu olmazsa, silah olmazsa, cephanesi olmazsa ne işe yarar? Hiçbir işe yaramaz.

Bunların toptan olması lazım, bütün teferruatıyla bir sürü askeri malzemesi lazım. Donanması da lazım, hava kuvvetleri de lazım, her şeyi lazım. Her şeyi tam olacak, ki harbi kazanabilsin.

Ee şimdi bizim bu düşmanımız olan şeytanı yurttan kovmak için ne lazım? Allah'a sığınacak, Allah'ın yoluna dönüp, ibâdât u taat yapacağız.

İbâdât u taat için ne lazım? Sabır lazım... Kur'an okuyacaksın sabır lazım, şunu yapacaksın sabır lazım, bunu yapacaksın. Hep sabır lazım.

Onun için sormuşlar:

“—İman nedir?”

“—İman sabırdan ve cömertlikten ibarettir.” demişler.

Hatta bunlar sana hâl olacak. Yani hâl, cömertlik dediği vakitte, parayı ver dediklerinde zorla vermeyeceksin. Tabii bir hal ile vereceksin. Sana hâl olmuş yani. Onun için diyorlar ki;

Din üç şeyle kàim: İlim, hâl ve amel.

Şimdi sen şöyle düşün, bilgi ağaçtır. Bilgi ağacıdır, hâl ağacın dalı budağıdır, dalları yapraklarıdır. Ameli de meyvasıdır. İlmî, hâli, meyvası...

İlim oldu mu hâl olacak. Hâl olmazsa, halsiz ilim, meyvasız ağaç gibidir. Kuru kütük, kesilmek ve odun olup yanmaktan başka faydası yok.

Bunun için Peygamber SAS'ın muvaffakiyet sırlarını araştırmışlar:

“—Peygamber SAS nasıl olur da böyle tek başına, bu kadar muvaffakiyeti az bir zaman içerisinde elde etti?”

Bunun sebebini araştırmışlar, bakmışlar ki Peygamber SAS tebliğ edecek olduğu ahkâmı, evvela kendisi vücudunda tatbik ediyor, o tatbikten sonra cemaate diyor ki;

“—Bu Allah'ın emri böyle.” Onu da herkes derhal yapıyor.

Şimdi biz?

Bunun mukabilinde biz ilmimiz var, çok güzel konuşmalar biliriz, kelimeler üzerinde çok ince sanatlarımız var; edebiyat, fesahat, belagat istediğin kadar bizde... Fakat o ilim kendimize hâl olmamıştır.

Mesela cömertlikten bahseder birisi fakat kendisi sıkıdır, çok cimridir. O cimri adamın, sıkı adamın cömertlikten bahsetmesi ne kadar acep, acı bir şeydir?

Korkak bir adam şecaatten bahsediyor. Şecaat şöyle iyidir, böyle iyidir... İyidir ama kapı tıkırdasa ödü kopuyor adamın. Bir tabutu görüyor ödü kopuyor adamın.

Olmaz bu. Sen söylediğinin ehli değilsin, söylediklerin sende hâl değil.

Onun için Şakîk-ı Belhî denilen Buhârâ alimlerinden birisi vefat etmiş. Çok güzel muhterem bir zât, alim, fazıl; cemaat kendisinden çok büyük istifadeler etmiş. Talebeleri arasında bir tane mümtaz talebe varmış, demişler ki:

“—Allah rahmet eylesin, üstad vefat etti. Fakat biz seni uygun görüyoruz, muvafık görüyoruz. Binâen aleyh üstadın yerine sen derse buyur da bizi mahrum etme!”

“—Çok teşekkür ederim, memnun oldum ama ben bunun daha henüz ehli değilim. Bana bir sene müsaade edin de, bir sene sonra size cevap vereyim!” demiş.

“—Eh, pekâlâ...” demişler.

Bir sene sonra yanına gitmişler:

“—Buyurun, bak bir sene oldu efendim.”

“—Yok, affedersiniz. Bir sene daha isteyeceğim sizden. Çünkü daha henüz o şeyi iktisab edemedim ben. Kusura bakmayın bir sene daha bana müsaade edin!” demiş.

“—Pekiyi, bir sene daha müsaade verelim!” demişler.

Ertesi sene olmuş, çıkmış derse. Herkes mest ü hayran. Ooooh, bayılmışlar tabii. Demişler ki:

“—Efendi, affet ama niçin bizi böyle iki seneden beri mahrum bıraktın derslerinden?”

“—Aziz kardeşler demiş, ben kendimi tecrübe ediyordum. Hayvanlar benden kaçıyordu. Hayvanlar benimle imtizac edemiyor, kaçışıyorlardı. Anlıyordum ki, daha bende insanlık şeysi yok, ki bunlar benden ürküyorlar. Şimdi artık hayvanlar benden kaçmaz oldular. Ünsiyet ettik onlarla, anlaştık. Anladım ki artık zamanı gelmiştir.”

Yani ilim insana hâl olunca, ilim insanın kendisine hâl olunca işte böyle olur aziz kardeş! Meyva kendiliğinden doğar. İlim kendine hâl oldu mu meyva kendisinden doğacak. Hal olmayınca meyva da olmaz. İlim var, hal yok onda meyva arama sen, olmaz o meyva kuru ağaçta... Yaprak vermeden, çiçek açmadan meyva oluyor mu? Olmuyor.

E meyvayı vermek için yaprak açacak, çiçek açacak, aşılacak, meyva doğacak. Amel de ilmin semeresi oluyor. Amel olmsa, ilim laftan ibaret bir şey.

Onun için Allah hepimizi affetsin... Tevfikat-ı samedaniyesine mazhar etsin de ilmi kendisine hâl edinen kullarından eylesin... Şimdi şu üç hal bir insanda tekemmül eder, bulunursa, onun irfanı sayesinde, ilmi sayesinde sabrı tahakkuk eder. Sabrı tahakkuk edince de böyle günahlara doğru yanaşmaz ve sokulmaz. Bilir ki bunun âkıbeti fenadır.

Akıl nedir? Akıl, âkıbetin fenalığını ölçebilmesidir, görebilmesidir. Âkıbet, yani bunu içeceğim ben, bir zevk alacağım ama sonu ne olacak bunun? Sonunda birçok zararlar doğacak. Bu zararları görememenin neticesinde akıl işlemiyor demek. Allah hepimizi affetsin.

Allah-u Teâlâ'nın yasaklarının her birisinde yüzbinlerce hikmet vardır. Sen onu kendi kendine aklınla ölçmeye kalkma! Sen aklınla ölçersen işin içinden çıkamazsın. Sen Allah'a ne zaman teslim olur da Allah'ın yasaklarına riâyetkâr olur, emirlerine inkiyad edersen, o zaman Allah'ın kulu olursun. O zaman İslâm bayrağı içerde yaşar.

Arkasından;

“—Her kim bunu içerse, kırk gün namazı makbul değildir. Şimdi diyorlar ki:

“—Ben namaz da kılarım, içki de içerim.” diyor.

Bazı sarhoşların namaz kıldıklarını da söylerler. “Hem içerim, hem de namaz kılarım.” diyenler de vardır.

Fakat diyor ki;

“—Kırk gün namazı makbul değildir.”

Borcu ödenir, yine kılmak suretiyle borcunu ödemiştir fakat makbul-u ilâhi değildir. Çünkü o içtiği içkinin vücuttaki zararı tam 40 gün dururmuş. O 40 gün onun zararı durdukça da namazı makbul-u ilâhi olmuyor.

“—Eğer içkili halde, içkili olaraktan ölürse, cahiliyet ölümü üzerine ölür.»

Oluyor ya, ansızdan ölüverir. Sekte-i kalp derler veya bir kazaya rast gelir, gider.

Dinin esası itikad üzerinedir. Amel ikinci kısımdır, esas itikaddır. İtikadı düzgün olmadan yapılan ameller, hebâen mensûr demektir. Esas, Allah’a olan itikadında, İslâm akidesi üzerine olması lazım gelir. İslâm akidesinin dışında olan akidelerle hiçbir insan kendisini kurtaramaz.

İslâm akidesi, hepimizin bildiği *Âmentü billah...*
Âmentü,

İslâm akidesinin esası ve köküdür. Allah’a iman, yani o teferruatı geniştir ama Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, kitaplarına, ahiret gününe, öldükten sonra dirileceğine, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna inanmak dinin esasıdır.

d. Hariciler Hakkında

Tayâlisî, İbn-i Ebî Şeybe, Ahmed ibn-i Hanbel, Ebû Dâvud, Hakîm-i Tirmizî, İbn-i Cerîr, Taberânî, Hâkim ve Ziyâü'l-Makdîsî, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

الْخَوَارِجُ كِلَابُ النَّارِ

ط. ش. حم. د. والحكيم، وابن جرير، طب. ك. عن عبد الله بن أبي أوفى؛ طب. ك. ض. عن أبي أمامة

RE. 205/15 (*El-havâricü kilâbü'n-nâri.*)
“Hariciler, Cehennem ehlinin köpekleridir.”

Ehl-i sünnet mezhebinde günah insanı imandan çıkarmaz. Günah işlersin gâvur olmazsın. Günah insanları gavurluğa doğru götürmeye çalışır, fakat gâvur etmez. Aklın başına gelir, tevbe edersen kurtulursun.

Şimdi bu havâric denenen insanlar diyorlar ki:

“—Günah işledin mi sen, kebâir bir günah, bitti. Artık sana cennet yok!” diyor.

Hariciler itikadlarındaki bu bozukluğu kabul ettiklerinden dolayı şu tabire muhatap olmuş:

⁴ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.204, no:169; Ahmed in-i Hanel, *Müsned*, c.IV, s.355, no:19153; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.XV, s.304, no:39039; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VI, s.319, no:3365; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.VIII, s.312; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.56; Abdullah ibn-i Ebî Evfâ RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IX, s.42, no:9085; Ebû Nuaym. *Ahbâr-ı İsfahan*, c.IX, s.460, no:1932; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdes*, c.II, s.206, no:3014; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.137, no:30986; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.419,

“—Cehennem köpekleridir bunlar.”

“—Niçin?”

Müslüman’ı kabahatlerinden dolayı cennete almıyor bile. Allah’ın rahmetini hudutlandırıyor, Yok diyor, “Bu günah işledi, bunu cennete koyma!” diyor.

Halbuki bizim mezhebimizde, günahları işlersin, tevbe edersin, mağfiret-i ilahîye mazhar olursun.

Bunlar kabul etmiyor.

Hariciler, Hazreti Ali Efendimiz’in devrinde zuhur etmişler. O zaman on iki bin kişiymiş bunlar. Hz. Ali Efendimiz’e karşı bu hükmü müdafaa ediyorlar;

“—Günah işledi mi, yandı, onun artık cennette yeri yok.” diyorlar. “Günah-ı kebâir işleyen Allah’a asî oldu. Bu asî olması dolayısıyla kâfir oldu. Kâfir olması dolayısıyla cehennemde gâvurlar gibi ebedi yanacak!” diyorlar.

Bu akideye sahip olan bu insanların namazları çok güzel ama. Bunların namazlarını görseniz hayran olursunuz. O kadar güzel namaz kılıyorlar. Oruçlarına yine hayran olursunuz, bakarsınız, “Aaa, biz de adam mıymışız?” dersiniz. “Şu namazlarına bak ne kadar güzel! Ayakta duruyor saatlerce, okuyor saatlerce.” dersiniz. Fakat para etmiyor, akidesinin bozukluğundan dolayı.

Onun için aziz kardeş! Akaid-i İslâmiye-yi iyi belle ve onun üzerinden ayrılma! Ondandır dışarıya çıkma!

e.Hilâfet Kureyş'tedir

Bir de şunu okuyuvereyim;

Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Cerîr, Taberânî ve İbn-i Asâkir, Utbe ibn-i Abd es-Sülemî RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

الْخِلاَفَةُ فِي قُرَيْشٍ وَالْحُكْمُ فِي الْأَنْصَارِ وَالِدَّعْوَةُ
فِي الْحَبْشَةِ وَالْجِهَادُ وَالْهَجْرَةُ فِي الْمُسْلِمِينَ
وَالْمُهَاجِرِينَ بَعْدُ

(حم. وابن جرير، طب.كر. عن عتبة ابن عبد السلمي)

RE. 205/14 (*El-hilâfetü fî kureyşin, ve'l-hükmü fi'l-ensâri, ve'd-da'vetü fi'l-habeşeti, ve'l-cihâdü ve'l-hicretü fi'l-müslimîne, ve'l-muhâcirîne ba'dü.*)

(*El-hilâfetü fî kureyşin*) “Hilafet Kureyş'tedir.
(*Ve'l-hükmü fi'l-ensâri*) Hüküm Ensar'dadır.

(*Ve'd-da'vetü fi'l-habeşeti*) Davet Habeş'tedir.
(*Ve'l-cihâdü ve'l-hicretü fi'l-müslimîne*) Cihad ve hicret ise Müslümanlardadır, () sonra da muhacirindedir.”

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.185, no:17690; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XVII, s.121, no:298; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.III, s.276, no:1785; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.427, no:1626; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.207, no:3022; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.344, no:6984; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.IV, s.338, no:3048; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXIV, s.416; Utbe ibn-i Abd es-Sülemî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.25, no:33809; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.412,

Alttaki tekrar; Buhârî, Hâkim ve İbn-i Asâkir, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

الْخِلاَفَةُ بِالْمَدِينَةِ وَالْمُلْكُ بِالشَّامِ

(خ. فى تاريخه، ك.كر. عن أبى هريرة، نعيم فى الفتن موقوفا عنه)

RE. 205/17 (*El-hilâfetü bi'l-medîneti, ve'l-mülkü bi's-şâmi.*) (*El-hilâfetü bi'l-medîneti*) "Halifelik Medine'de, (*ve'l-mülkü bi's-şâmi*) meliklik Şam'dadır." Altında bir hadis daha;

f. Halifeliğin Süresi

Tayâlisî, Ahmed ibn-i Hanbel, Ebû Ya'lâ, Begavî, İbn-i Hibbân, Tirmizî ve Taberânî, Sefîne RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

الْخِلاَفَةُ بَعْدِي فِي أُمَّتِي ثَلَاثُونَ سَنَةً ثُمَّ مَلِكٌ
بَعْدَ ذَلِكَ

(ط. حم. ونعيم. ع. والبغوى، حب. ت. طب. عن سفينة)

RE. 205/18 (*El-hilâfetü ba'dî fî ümmetî selâsûne seneten, sümme mülkün ba'de zâlike.*)

⁶ Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.75, no:4440; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.207, no:3023; Buhârî, *Târih-i Kebir*, c.IV, s.16, no:1807; İbn-i Asâkir, *Tarih-i Dimaşk*, c.I, s.183; Ebû Hüreyre RA'dan.

⁷ Tirmizî, *Sünen*, c.VIII, s.167, no:2152; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VII, s.83, no:6443; Ebû Nuaym, *Fadâilü'l-Hulefâi'r-Râşidîn*, c.I, s.346, no:218; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.460; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IXI, s.251; Sefîne RA'dan.

(El-hilâfetü ba'dî fî ümmetî selâsûne seneten)
“Benden sonra ümmetimde hilafet otuz sene sürer. *(Sümme mülkün ba'de zâlike)* Ondan sonra melikler gelir.”

Hilâfet diye bildiğimiz halifeliğin kökü bu, 30 seneye mahsus.

Benim yerime geçecek, benim postuma oturacak, Peygamber postuna oturacak halifelerin sayısı dört tane: Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali. Ondan sonra Hz. Hasan Efendimiz 6 aylık intikali var. Ondan sonra hilafet 30 senesini, müddetini doldurmuş, bitmiştir. Ondan sonraki meliklik, hükümdarlık. Hilâfet adını takınıyorlarsa da çalma addır, gasp olmuştur. Kendi hakları değildir.

Çünkü hilafet demek, şöyle saymışlar: Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretleri 2 sene, 3 ay, 20 gün; Hazreti Ömer 10 sene, 6 ay, 4 gün; Hazreti Osman 11 sene, 11 ay, 18 gün; Hazreti Ali Efendimiz 4 sene, 8 ay, 10 gün; 6 ay, 8 gün de Hazreti Hasan Efendimiz. Bu müddet içerisinde hilafet tamam olup bitmiştir. Bundan sonraki halifelik isimleri hep çalmadır.

Halifelik, Peygamber'in sünnetiyle, kitâb-ı ilâhiyle âmîl olanların hakkı idi, o da dört halifede bitti. Ondan sonraki gelen meliklerin hali malum işte; dünyaya meyyal, zevk ü sefaya meyyal, şöhretlerinin, şehvetlerinin esirleri birtakım insanlar. Adını da hilafet diye bizi de kandırmışlar. Hilafetle hiç alâkaları yok, doğrudan doğruya gasp etmişlerdir.

Meselâ, Hz. Muaviye'ninki de öyledir. Hilafet Hz. Ali'nin hakkıyken, ondan gasbedip, alıp da o ismi kullanması kendi hakkı değildir. Onun hakkı meliklik hakkıdır, saltanat hakkıdır. Kuvvetinin, pazusunun sayesinde o iş.

Allah cümlemizi affetsin...

Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin...

Halifelikten kastedilen nübüvvetin halifeliğidir. Hz. Muaviye ve diğerleri meliklik yolları üzerindedir. Her ne kadar kendilerine halîfe diye ad taktıysalar da, bu takılan ad hakikat değildir. Hakiki hakları melikliktir. Bu Peygamber SAS'ın bir mucizesi olarak bu hadis-i şerifte bize beyan edilmiştir.

Şimdi bugünkü dersimizi şu üç beş hadisle tamamlamış oluyoruz.

Burada anlayacağımız hülasa, insan iki kuvvetin arasındadır. Birisi Allah'ın meleklerinin kuvveti, birisi de matrud olan şeytanın kuvveti. Allah şeytanı yaratmış. Bak şeytan ateşten yaratılmıştır, yerinde duramaz. Ateşin hakkı daima kaynamaktır. Onun için onun tesiri kaynatır durur insanı, durdurmaz yerinde.

Toprağın hakkı sükunettir. İnsan topraktan yaratılmış, hakkı sükunettir. Sakin olması lazım gelirken, şeytan tarafına iltihak ederse duramaz yerinde, her günahı işler. Şeytanın o adama yaptığı gibi, en nihayet ipe kadar götürür, imanını da elinden maazallah alır gider.

Onun için Allah'ın emrine sarıl, Allah'ın askeri olan meleklerin yardımcısı ol. Bunun kolayı Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün yolu. Allah'ın emri ve Rasûlü'nün yolundan çıktın mı, şeytanın yoluna girdin demektir. Onun için Rasûlü'nün yolu sünnetleridir.

Allah-u Teâlâ'nın emirleri farzlardır. Sünnetler de Peygamber SAS'in emirleridir. Allah'ın emirlerine sünnet yoluyla gidilir. Sünnet yolundan girilmedikçe Allah yoluna girilemez. Onun için farz olan namaza girmeden evvel, evvela bir dört rekat sünnet kılıyoruz.

Niçin kılıyoruz onu? Çünkü, Allah'ın emri olan aynı namazdır.

“—Bunu farz olarak kılsaydık olmaz mıydı?”

Olurdu ama onu kılıyoruz ki, burada Allah-u Celle ve A'lâ'nın divanına durmaya hazırlanalım, liyakat kesbedelim, kendimizi hazırlayalım. Şu dünya meşguliyetlerini kafamızdan atalım. Hakk'ın huzuruna durduğumuz vakitte biraz şöyle hiç olmazsa uyanıkça;

“—Yâ Rabbi! Biz geldik senin divanına günahlarımızla, kusurlarımızla... Bizi affet et, mağfiret et, rahmetine iltica ediyoruz.” diyerek, “El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn” diyerek okuruz. O sırât-ı müstakîmi de kendisinden isteyerek namazımıza devam ederiz.

Bu Peygamber'in yoluna girmek için evvela sünnetini işleyeceksin! Sünnetten evvel abdest alma var. Abdestin de sünnetleri var. Ona da riayetkâr olmazsan namazın tadını bulamazsın.

Burada Cenâb-ı Hakk'ın tevfikine muhtacız hepimiz. Lütfetsin, ihsan etsin, sabrımızı da versin, yardımlarını da bizden esirgemesin...

Kusurumuz çok, günahımız çok, kabahatimiz çok. Birçok zamanlar bile bile şeytan tarafına yardımcı olduk, şeytan yoluna gittik. Şimdi anlıyoruz o yolun hatalı olduğunu, Hak yoluna dönelim diyoruz ama, bir kere ipin ucunu teslim etmişiz şeytana, kolaycacık elinden koparamıyoruz.

Yâ Rabbi! sen bizim yardımcımız ol da bizim Hak yolunda son nefesimize kadar devam eden sabırlı kullarının arasına bizleri de kabul eyle yâ Rabbi...

Haa, şimdi gelirken bir şey okudum. Bu okumak kadar güzel şey yok aziz kardeşim. Her kitabın da ayrı ayrı tadı vardır. Bu okuduklarım Gazâlî'nin meseleleri. Şimdi Ma'rifetnâme sahibinin de bu sabır hakkında 10 sayfadan fazla sözü var. Onu okumadım daha, onu da okuyacağım. Belki bir dahaki haftaya ondan da bahsederiz inşallah.

Bir de bir kitap var adını bilemedim, şimdi aklıma getiremedim. Onda da sabır meselesini okurken şöyle bir hadiseye rast geldim:

Hindistan'da bir zât varmış, “Çok sabırlı bir zât.” diyerekten şöhret almış. Adamcağızın birisi demiş ki;

“—Gideyim şu zâtı bir ziyaret edeyim. O kadar madem sabırlı bir zât.”

Gitmiş, bakmış ki adamın gözleri görmüyor, bakmıyor, böyle kapalı gözleri. Selâm vermiş:

“—*Es-selâmü aleyküm!*”

“—*Ve aleyküm selâm...*” Sormuş:

“—Neden böyle gözlerini açmıyorsun, bakmıyorsun dünyaya.”

Efendi, evlat, benim bir dostum vardı, uzun zaman beraber yaşadık. Bir gün ayrılmak iktiza etti, vedaya geldi, ayrılıyor dostum. Dayanamadım dostumun firakına, gözümün birisi başladı ağlamaya.

Diğer gözüme dedim ki:

“—Sen niye ağlamıyorsun? Bak bu dostumdan ben ayrılıyorum da bu gözüm dayanamadı ağlıyor, sen ağlamıyorsun. Vallahi bir daha sana bu dünya yüzünü göstermem ben!”

Altmış sene olmuş, adam gözlerini açmıyor dünyaya.

Sabır... Kitabın 155. sayfasında.

Olur mu dersiniz? Allah'ın çeşitli kulları var, bu da olur. Ne çeşit mahlûkları var Cenâb-ı Hakk'ın, hesaba gelmez.

Allah cümlemizi gaflet uykusundan uyandırırın. O kör olan gönlümüzü, kulaklarımızı, gözlerimizi açsın. Hayatı sönmek üzere olan gönlümüze de hayat bahşetsin.

Şimdi asıl, “Bu dünya güneşten kopmuş canım.” diyorlar okuttukları derslerde değil mi?

Güneşten kopan ateş parçasında hayat elbette bitmiştir, hayat yoktur. O hayatı biten şu dünyaya, bak bugünkü hayatı Allah nasıl bahşetmiştir.

Bu ateş parçası olan dünya, bugün bak hepimizin hayatını sağlıyor; yememiz, içmemiz, her şeyimiz bunun üzerinden oluyor.

Yalnız şuna dikkatinizi celb edeceğim. Şimdi şu toprak, bu topraktan yediğimiz birçok mahsulleri yiyoruz, şu vücudumuz hasıl oluyor, kanımız oluyor yaşıyoruz. Ama şu gördüğümüz göz, şu duyduğumuz kulak şu topraktan olmuştur aziz kardeş, şu topraktan, başka yerden değil.

Bu topraktan alınan kan, vücuttaki kimya makinelerinden geçerken kimisi göz, kimisi kulak, kimisi burun, kimisi ağız, kimisi diş, kimisi et... Her biri bir çeşit.

Şu Allah'a bak ki ne Allah'tır, o Allah, bu topraktan ne yaratıyor bak! Var mı böyle bir makine?

Sen Amerika'nın, Amerikalı'nın, Rus'un göğe çıkıp da makine istasyonu kurduğuna bayılıyorsun, "Ne akıllı adamlar!" diyorsun.

Şu Allah'a bak Allah'a! Seni nasıl topraktan, nasıl mümtaz bir insan yaratmış. Gökte de bugün seni uçuruyor o Allah!

Sen bu Allah'ı bırakıyorsun, Allah'ın dūřmanı olan şeytanın arkasından gidiyorsun. Buna müslüman mı derler, insan mı derler?

Allah affetsin. İnsan olarak yaratmış, müslüman olarak da yaşayıp müslüman olarak da kendisine kavuşan bahtiyar kullarının zümresine ilhak buyursun...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmet Zahid Kotku

27. 06. 1971 - İskenderpařa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

